

Riječ uredništva

Od svih nevolja koje studij filozofije, kako akademski, tako i onaj „životni“, nosi uza se, susret s ambivalentnim i međusobno kontradiktornim odredbama vjerojatno spada među najteže. U tom smislu možemo postaviti još jedno u nizu pitanja koja nas nitko nije tražio - je li cjelovita filozofija pleonazam ili oksimoron? U izvjesnom smislu djeluje nemoguće misliti filozofiju koja ne bi bila sveobuhvatna te prožimala sve principe što prethode svakom pojedinačnom. Međutim, istovremeno smo svjedoci njene konstantne mijene - nikada nije dovršena, već sama sebe vječno iznova opovrgava i nadograđuje, te sve svoje transepohalne probleme nužno formulira kroz jezik određene epohe. Izgleda da ona tako istovremeno i jest i nije cjelovita. No unatoč tomu što je sama filozofija istovremeno dovršena i nedovršena, za ovaj časopis ne možemo reći isto - on je prvenstveno nedovršen - utoliko što svaka ideja može pronaći primjereniju artikulaciju. Iskustvo pokazuje kako za filozofe općenito vrijedi pravilo „pet filozofa - deset stavova“, ali neko konačno pomirenje tog „viška“ stavova za mišljenje može biti samo kontraproduktivno. Upravo je nesklad u formi viška i manjka ono što tjera mišljenje na razvitak - da se kreće prema naprijed. Stoga, jedini ispravan način na koji možemo promatrati i sam ovaj časopis, koji zasigurno ima i viška i manjka, jest kao jedan od mnogih razvojnih momenata.